

Genderideológia és Széchenyi-díj

VISSZHANG - LXIII. évfolyam, 17. szám, 2019. április 26.

Kunszabó Zoltán szerint (*Vermet és, ÉS*, 2019/14., ápr. 5.) Huszár Ágnes (*Egy kitüntetés margójára, ÉS*, 2019/12., márc. 22.) nem ért a teológiához, és ezért szakmaiatlan (és nemtelen) módon támadja a gendertudomány kiprédikálásában szerzett érdemeitől aligha függetlenül Széchenyi-díjjal jutalmazott Barsi Balázst. Sajnálatos módon Barsi Balázsnak és Kunszabó Zoltánnak pedig arról nincs fogalma, hogy mi fán terem a gendertudomány, és hogy a „genderideológia” abban az értelemben, ahogyan ők használják, egyszerűen értelmetlen kifejezés. A gendertudomány soha nem tagadta, hogy majdnem mindannyian férfi vagy női testbe születünk (sőt, felhívta a figyelmet arra, hogy az ember = férfi képlet automatikus alkalmazása, a női test és szervezet sajátosságainak figyelmen kívül hagyása milyen káros következményekkel jár a gyógyszerkutatótól a munkahelyek optimális hőmérsékletéig). Azt azonban, hogy ebben a testben milyen életet élünk, jelentős mértékben meghatározzák a férfiasságról és nőiességről kialakult, történelmileg változó előfeltevések, amelyeknek együttesét nevezzük társadalmi nemnek, vagyis gendernek. Többek közt a társadalmi nemnek köszönhetően él másféle életet egy férfi vagy egy nő például Ománban, Dániában és Magyarországon. „Genderideológiája – vagyis a nemi szerepekkel kapcsolatos, második természetű nézet- és előítéletrendszer – minden kultúrának, politikai filozófiának, kormánynak és egyháznak van, akkor is – sőt, leginkább akkor –, ha ezek kimondatlanok. Épp a gender fogalmának tagadása a „genderideológia” létezésének s működésének legékeesebb bizonyítéka. „Az asszony csendességben tanuljon teljes engedelmisséget” (1Tim 2:11) intés például a genderideológia gyönyörű példája (amelynek értelmezéséről, helyes fordításáról, a bibliai szövegbe való bekerülésének körülményeiről természetesen lehet értelmes tudományos vitát is folytatni). Ahogy az a nézet is a genderideológia működését példázza, miszerint „a fiúk nem sírnak”. Vagy az a tény, hogy száz évvel ezelőtt még a kisfiúkra adtak „férfiasan” rózsaszín ruhát, és a kislányokat öltöztették „lányos” kékbe, ma pedig épp fordítva. A kis hazánkban – a mesterképzések szintjén – központilag betiltott és az oktatásból is épp buzgón kigyomlált gendertudomány azzal foglalkozik, a férfiasságról és nőiességről (és, igen, a homoszexualitásról) kialakított elképzelések – vagyis a genderideológiák – hogyan változnak, hogyan befolyásolják a férfiak és a nők életét, milyen látható és láthatatlan egyenlőtlenségeket hoztak létre. Ennyi.

A tudományosság pedig azt jelenti, hogy a tudományos közösség által elfogadott nyelven, fórumokon, a közösség szakmai és etikai normáit betartva érvelünk és vitatkozunk. Például úgy, hogy alaposan megismerjük mindazt, ami ellen esetleg érvelni szándékozunk. Barsi Balázs és Kunszabó Zoltán a jelek szerint nem tette meg ezt az erőfeszítést, ezért aztán nincsenek tisztában azzal, hogy mi fán terem a gendertudomány, és a „genderideológia” szót is – akárcsak kiváló politikusaink – teljesen értelmezhetetlenül használják. Ez nem is lenne gond, ha nem épp ennek a diszciplínának a befekettítésén munkálkodnának serényen, és ha Kunszabó Zoltán nem épp a tudományosság szakmai normáinak betartását kérné számon az egyébként valóban tudós Huszár Ágnesen. Az, hogy Barsi Balázsnak sok könyve jelent meg, és hogy tiszta arcú fiatalok járnak az előadásaira, elismerésre méltó, de ugyanez alighanem Paolo Coelho-ról is elmondható (lehet persze, hogy Bolsonaro elnök majd neki is ad brazil Széchenyi-díjat). De nem is Barsi Balázs teológiai munkásságáról van itt szó, vagy az „antigenderista eskü” szövegének háttorzongató embertelenségéről, hanem arról, hogy a legmagasabb magyar tudományos kitüntetés büszke tulajdonosa úgy uszít a gender fogalmának használata ellen, hogy a tudományos diskurzus minimális etikai-szakmai követelményeinek sem tett eleget; elég lett volna egyetlen gendertudományi kézikönyvbe belepillantania, hogy lássa, mekkora ostobaság a gendertudományt a nemváltogatás – a gendertudományban nem is létező – imperatívuszával azonosítani. Körülbelül olyan

színvonalú érvelés ez, mint ha a kereszténység lényegét Semjén Zsolt munkássága vagy az „antigenderista eskü” alapján akarnánk meghatározni. A tudományos illetlen betartása jóval kevésbé fontos, mint az emberségesség, de ami történt, mégis tünetszerű. Ma Magyarországon a kereszténységre való hivatkozás a jelek szerint mentesíthet a legalemibb emberi, erkölcsi és szakmai normák betartásának kötelezettsége alól is. Utána pedig lehet a kasszához fáradni, Széchenyi-díjért vagy épp megyéspüspöki stadionért.